

Mons. Ocáriz: “Donem gràcies a Déu per Benet XVI, un humil treballador de la vinya del Senyor”

El prelat de l'Opus Dei va col·laborar amb el cardenal Ratzinger des que, el 1986, va ser nomenat consultor de la Congregació per a la Doctrina de la Fe. En aquest article, Mons. Fernando Ocáriz recorda la figura del difunt Papa emèrit.

31/12/2022

Amb la mort de Benet XVI, ens deixa un sacerdot, un teòleg, un bisbe, un cardenal i un Papa que es veia a si mateix com “un humil treballador de la vinya del Senyor”. Junt amb el dolor, és natural que donem gràcies a Déu per la seva vida i els seus ensenyaments. L'última lliçó del pontífex alemany ha estat la discreció i sobrietat amb què ha viscut des del 2013, dedicat a la pregària.

Des que el vaig conèixer personalment el 1986, quan vaig començar a col·laborar com a consultor de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, m'hi va cridar l'atenció la disponibilitat per escoltar tothom. Vaig tenir l'oportunitat de ser a soles amb ell en força ocasions, tant per assumptes de la Congregació

com per altres qüestions. En aquestes trobades mai no era ell qui donava per acabada la conversa, o feia notar que li esperaven altres assumptes. Edificava percebre la gran consideració que li mereixien les opinions dels altres, encara que de vegades fossin diferents de les seves. Se li podien exposar amb tota tranquil·litat parers contraris i no es molestava, malgrat que vinguessin d'un interlocutor de menor edat, preparació o experiència. Allò que li importava realment era la veritat; així portava gravada al seu lema episcopal unes paraules de sant Joan: *Cooperators veritatis (Joan 3, v. 8)*.

Era exemplar el seu amor a l'Església i al Papa, que anava més enllà del que és afectiu. Recordo, per exemple, quan Mons. Lefebvre va acceptar el que se li va proposar i poc després se'n va fer enrere. Davant d'aquest fet, al cardenal Ratzinger li va sortir de l'ànima exclamar amb pena: "Com

no s'adonen que sense el Papa no són res!”.

La seva humilitat i el seu amor al Senyor el van fer capaç de respondre amb un sí a allò que el Senyor i l'Església li demanaven. És conegut que, en diverses ocasions, va presentar la seva renúncia a sant Joan Pau II, perquè el substituís per una altra persona més jove i amb més vitalitat física. Davant la petició del Papa que seguís al càrrec, el cardenal Ratzinger no va dubtar.

Poc després de ser elegit per a la seu de Pere, va explicar que quan va morir sant Joan Pau II va pensar que ja podria retirar-se a la seva Alemanya natal per dedicar-se a l'oració i a l'estudi. Però el Senyor tenia altres plans, i va haver d'escoltar, referides a si mateix, les paraules del capítol 21 de l'evangeli de sant Joan: “T'ho ben asseguro: quan eres jove et cenyies tu mateix i

anaves on volies, però a les teves velleses obriràs els braços i un altre et cenyirà per portar-te allà on no vols”.

De la mateixa manera, va saber fer-se de banda quan, en la presència de Déu, va veure que ja no podria exercir de manera adequada les exigents responsabilitats que comporta la missió de successor de Pere. Com tots, vaig rebre la notícia de la renúncia amb una barreja de pena i afecte cap a aquest gran successor de sant Pere. En els últims mesos es veia com anaven disminuint les forces físiques, però no així la lucidesa mental i la serenitat d'esperit, la senzillesa i l'amabilitat.

Aquest saber desaparèixer, servint l'Església amb la seva pregària silenciosa, ha estat la nota característica d'aquests darrers anys després de renunciar-hi. He tingut

l'oportunitat de visitar-lo en algunes ocasions a la seva residència als jardins vaticans: se'l notava interessat pels altres i centrat en la pregària. Com ell mateix va dir, se sentia un pelegrí en camí cap a la casa del Pare, cap a l'abraçada de Crist, objecte del seu amor i dels llargs anys d'estudi.

En els seus gairebé vuit anys de pontificat, Benet XVI ens ha deixat un gran patrimoni espiritual i doctrinal, format per les encíclicques, *Deus caritas est*, *Spe salvi*, *Caritas in veritate*; a més d'abundants exhortacions apostòliques i homilies. És enormement ric el magisteri realitzat a través de les audiències dels dimecres, com el referit a l'Església, als Apòstols i als Pares de l'Església, o el cicle d'audiències sobre la pregària, que constitueix un tractat de gran bellesa i profunditat sobre el diàleg amb Déu.

Tota la seva vida es podria recapitular en una preciosa frase que va pronunciar a la missa d'inici del seu ministeri petrí: “No hi ha res més bell que deixar-se assolir per l'Evangelí, per Crist”. Per a ell, la felicitat “té un nom, té un rostre: el de Jesús de Natzaret, ocult a l'Eucaristia”.

Benet XVI va pilotar la barca de l'Església pel mar de la història amb els ulls posats a Jesucrist, els “dies de sol i de brisa suau, dies en què la pesca ha estat abundant i moments en què les aigües s'agitaven, el vent era contrari, i el Senyor semblava dormir”. Però sabia que la barca era de Crist.

Benet XVI ha estat “un dels llums propers, persones que donen llum reflectint la llum de Crist, oferint orientació per a les nostres vides”, com tan bellament expressava en l'encíclica *Spe Salvi*.

El seu treball a la vinya de l'Església
l'haurà fet mereixedor de les
amoroses paraules de Crist: “Vine,
servent bo i fidel, entra a la casa del
teu Senyor”.

Fernando Ocariz

---

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/mons-ocariz-
donem-gracies-a-deu-per-benet-xvi/](https://opusdei.org/ca/article/mons-ocariz-donem-gracies-a-deu-per-benet-xvi/)
(03/04/2025)